

[Erik Hansen (Ålborg amt).]

udtalte socialdemokratiets daværende ordfører, hr. Egon Jensen, sig i samme sag ved dens behandling i folketinget. Både hr. Erling Dinesen som arbejdsminister og hr. Egon Jensen gik ind for indgreb i denne konflikt, der blev behandlet her i tinget. De fremførte bemærkninger på samme sæt, næsten ord til andet, som i dag bliver anvendt med modsat fortegn.

Konflikten i 1965 drejede sig om et mæglingsforslag, som radiotelegrafisterne havde vedtaget i kompetent forsamling, men som rederne enstemmigt havde forkastet. Det er vist værd at minde om, at ved samme lovforslags behandling stillede hr. Vivike på SFs vegne det forslag, at mæglingsforslaget skulle ophøjes til lov. Det fik hr. Vivike i denne situation ikke megen tak for. Fra hr. Egon Jensen kom der ifølge Folketingstidende 1965-66, sp. 663, følgende salut — jeg citerer —

„Man kan undre sig over, at socialistisk folkeparti altså nu kan gå med til, at folketinget griber ind i arbejdsstridigheder, men sådan er der jo så meget.“

Ja, man kan i sandhed sige, at sådan er der jo så meget. Siden 1945 har folketinget foretaget indgreb over for konflikter på arbejdsmarkedet. Det har foretaget dem i et antal af elleve — dette er det tolvte. De to første foregik under regeringen Knud Kristensen i 1946. De resterende ni indgreb er foretaget fra 1950 og indtil dato. Samtlige ni indgreb er foretaget under socialdemokratisk ledede regeringer. Det virker ligesom lidt voldsomt, ligesom lidt ved siden af det hele, når hr. Erling Dinesen siger her fra folketingets talerstol, at nu ved danske lønmodtagere, nu kan danske lønmodtagere forestille sig, hvad der venter dem, når tvungen voldgift sådan skal snedigt indføres, og endvidere spørger: hvordan ville danske lønmodtagere have været stillet, om ikke de havde haft strejke muligheder? Det er værd igen at gøre opmærksom på, at samtlige 9 indgreb, der er foretaget i løbet af de sidste 18 år, er foretaget under socialdemokratiske arbejdsministre, herunder hr. Erling Dinesen.

Med den baggrund, med baggrund i, hvad man har foretaget sig tidligere, virker det helt utroligt, når socialdemokratiet og SF i mindretalsudtalelsen i be-

tænkningen anmoder regeringen om at trække lovforslaget tilbage. Hvis socialdemokratiet i dag havde haft regering, ville det jo ikke engang i drømme have kunnet tænke på at gøre andet end det, regeringen foreslår i dette øjeblik: at stoppe konflikten. At det ville være tilfældet, ved både medlemmer af dette ting og befolkningen udenfor.

Må jeg for en ordens skyld gentage, hvad jeg sagde om lovforslaget ved første behandling. Jeg sagde da, at dette lovforslag tager ikke stilling til, hvem der har uret, og hvem der har ret. Dette lovforslag tager ikke stilling mod styrmænd, mod radiotelegrafister, mod lønmodtagere. Det er ganske urimeligt, når den tale bliver fremført, at det skulle være tilfældet. Jeg tror, at alle her i tinget har den største sympati for styrmænd og radiotelegrafister, en sympati, der er blevet yderligere styrket hos os, der i udvalget har haft lejlighed til at høre på dem og høre på deres talsmænd. Den ændring, der sker med indsættelse i § 2 af forbud mod fortrædelse, sker jo netop på baggrund af det, som disse personaleorganisationer har fremført i udvalget. Statsministeren, arbejdsministeren og et flertal i udvalget er af den opfattelse, at på grund af de særlige forhold, styrmænd og radiotelegrafister har med arbejdspladser ofte langt fra landet, med de særlige vanskeligheder for organisationsopbygningen, har man ønsket at støtte dem i deres krav om at få forhandlingsregler indført, men disse ønsker om at få ordnede forhandlingsregler er jo ikke af ny dato; ønsket var også aktuelt for radiotelegrafisterne i 1965. Men hvad grunden nu ellers var, så foretog den daværende arbejdsminister sig ikke tilstrækkeligt i sagen til, at den blev løst. Nu skal dette spørgsmål tages op. På statsministerens foranledning vil der blive nedsat et udvalg til at arbejde med sagen. Jeg vil gerne sige, at det at få ordnede forhandlingsregler må være noget meget væsentligt, og jeg vil opfordre til den største indsats netop til løsning af dette problem.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget og de af arbejdsministeren stillede ændringsforslag og samtidig oplyse, at mit parti ikke kan medvirke til vedtagelse af det af hr. Erling Dinesen stillede dagsordensforslag.